

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 105/05-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Svetozára Boora, bytom M., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne odboru skráteného vyšetrovania Oddelenia skráteného vyšetrovania Nové Mesto nad Váhom, pracoviska Myjava vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: ORP-1025/5-OSV-TN-04 (pôvodne sp. zn. ČVS: ORP-178/MY-2003), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Svetozára Boora odmieta pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2005 (doplnená na základe výzvy ústavného súdu 18. februára 2005) doručená sťažnosť Svetozára Boora, bytom M. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne odboru skráteneho vyšetrovania Oddelenia skráteneho vyšetrovania Nové Mesto nad Váhom, pracoviska Myjava (ďalej len „odbor skráteneho vyšetrovania“) vo veci vedenej pod sp. zn. ČVS: ORP-1025/5-OSV-TN-04 (pôvodne sp. zn. ČVS: ORP-178/MY-2003).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že v októbri 2003 podal na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Myjave (ďalej len „obvodné oddelenie“) trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu ohovárania podľa § 206 ods. 1 Trestného zákona, trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 249 ods. 1 Trestného zákona a trestný čin poškodzovania cudzích práv podľa § 209 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Sťažovateľ ďalej uviedol, že k tejto veci bol policajným orgánom vypočutý, pričom za možného páchatel'a týchto trestných činov označil konkrétnu osobu. Z uvedeného dôvodu si preto nevie vysvetliť, prečo toto trestné konanie prebieha dlhšiu dobu.

Vzhľadom na to, že od začatia trestného stíhania v tejto veci, ktoré bolo začaté uznesením policajného orgánu obvodného oddelenia sp. zn. ČVS: ORP-178/MY-2003 zo 7. decembra 2003, uplynula dlhšia doba, podal sťažovateľ odboru skráteneho vyšetrovania 12. februára 2004 žiadosť o podanie správy, na ktorú nedostal odpoveď, a preto sa sťažovateľ so svojimi sťažnosťami na nečinnosť policajného orgánu zo 6. júla 2004, 22. augusta 2004 a 17. septembra 2004 obrátil na Okresnú prokuratúru Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresná prokuratúra“). Na tieto sťažnosti reagoval prokurátor okresnej prokuratúry listom zo 6. októbra 2004 s tým, že prietahy v konaní uznal za opodstatnené a vykonal opatrenia smerujúce k urýchlenému ukončeniu veci.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 27. septembra 2004 podal sťažnosť pre nečinnosť v predmetnej trestnej veci Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré túto sťažnosť zaslalo na priame vybavenie Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ale podľa vyjadrenia sťažovateľa na túto sťažnosť nikto nereagoval. Vzhľadom na túto skutočnosť sťažovateľ 29. októbra 2004 podal

priamo generálnej prokuratúre sťažnosť na nečinnosť, odkiaľ mu prišla odpoveď, že jeho sťažnosť bola odstúpená na priame vybavenie Krajskej prokuratúre v Trenčíne. Následne na to podal sťažovateľ 3. novembra 2004 a 6. decembra 2004 okresnej prokuratúre ďalšie dve sťažnosti na nečinnosť policajného orgánu v danej trestnej veci, no aj napriek tomu trestné konanie nie je dosiaľ ukončené a podľa vyjadrenia sťažovateľa nedošlo ani k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe.

Sťažovateľ v závere uviedol, že v rámci predmetného trestného konania je poškodenou stranou a dôvod, pre ktorý podal trestné oznámenie, a obava z toho plynúca je podľa jeho názoru opodstatnená. Podľa sťažovateľa policajný orgán veľmi liknavo zhromažďoval dôkazy o vlastníctve jeho vecí, a preto podľa jeho názoru je daná dôvodná obava, že tieto veci pravdepodobne už ani neexistujú.

Na základe už uvedených skutočností sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd v danej veci rozhodol nálezom, v ktorom by konštatoval:

„Úrad justičnej a kriminálnej polície, odbor zrýchleného vyšetřovania Nové Mesto nad Váhom, pracovisko Myjava porušil v konaní vedenom pod sp. zn. ORP 1025/5-OSV-TN-04 základné právo sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov, chránené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Ústavný súd ukladá odporcovi, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk, ktoré je povinný odporca uhradiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi právo na náhradu trov konania, ktoré je odporca povinný uhradiť na účet JUDr. T. Š. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu, vo výške určenej pri skončení veci.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Z obsahu sťažnosti a hlavne jej petitu ústavný súd zistil, že sťažovateľ namietal jedine postup policajného orgánu odboru skráteného vyšetrovania. Nenamietal však postup okresnej prokuratúry, ktorá vykonávala dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní a postup ktorej po vyčerpaní účinných právnych prostriedkov na ochranu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy by bol ústavným súdom preskúmateľný.

Podľa ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že orgánom štátu, ktorý má zabezpečiť ochranu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v rámci prípravného konania postupom či už vyšetrovateľa alebo policajného orgánu, je prokurátor. Ustanovenie § 174 ods. 2 Trestného poriadku výslovne stanovuje oprávnenia prokurátora v tomto štádiu trestného konania, ktoré možno efektívne uplatniť aj za účelom ochrany základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že na zjednanie nápravy pri porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom policajného orgánu odboru skráteného vyšetrovania bol príslušný okresný prokurátor (v prípade jeho nečinnosti nadriadený prokurátor až po generálneho prokurátora Slovenskej republiky), a preto sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Pokiaľ sa sťažovateľ domnieva, že postupom policajného orgánu odboru skráteného vyšetrovania boli porušené jeho základné práva a slobody alebo že mu vznikla škoda, má možnosť ochrany svojich práv prostriedkami, ktoré mu poskytuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“).

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu ak príslušný orgán (v sťažovateľovom prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Ústavný súd konštatuje, že ani v tejto časti nie je daná právomoc ústavného súdu, pretože sťažovateľ nevyčerpal prostriedky, a to ani súdnej ochrany, ktoré mu zákon účinne poskytuje na ochranu jeho základných práv a slobôd.

Podľa ústavného súdu, pokiaľ sťažovateľ použil v sťažnosti termín „*odbor zrýchleného vyšetovania*“, ide o odbor skráteneho vyšetovania, čo vyplýva z celkového obsahu sťažnosti a z trestného spisu. Preto ústavný súd nepovažoval za potrebné odstrániť tento nedostatok zo strany sťažovateľa zaslaním výzvy na odstránenie nedostatkov podania.

Vzhľadom na uvedené rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, z tohto dôvodu sa žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2005